

Σύνταξη
και εισαγωγή
Νόα Γ. Στερν

Ραούλ Ντελέο

TERRA ULTIMA

Η ανακάλυψη μιας άγνωστης ηπείρου

Σύνταξη
και εισαγωγή
Νόα Γ. Στερν

Ραούλ Ντελέο
**TERRA
ULTIMA**

Η ανακάλυψη μιας άγνωστης ηπείρου

Μετάφραση από τα ολλανδικά:
Ειρήνη Παπακυριακού, Μαργαρίτα Μπονάτσου

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ _____ 11

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ _____ 19

- Δικέφαλο καβουροτουκάν 22
- Ποσειδώνιος οδοβαγορίλλας 25
- Διάτρητος κοραλλιοπάνθηρας 26
- Φοινικόπτερο ελάφι 30
- Μεγαλόφθαλμος μυοκυπρίνος 33
- Χελωνομέδουσα 34

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ _____ 36

- Κοχλιοκαμηλοπάρδαλη 41
- Ωχρό οκταποδιεμφόμορφο 42
- Εξάποδη αρκτοπασχαλίτσα 44
- Κονικλοπιγκούνος 48
- Ανθόλαιμος ψιττακός 50
- Ελυτροψιττακός 51
- Χρυσός βατραχοκάνθαρος 52

Η ΤΡΙΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ _____ 55

- Λαγοειδής λιβελούλα 58
- Μελισσοχειλόποδο 60
- Ελεφαντοφοίνικας 62
- Πεταλουδοπαπαδίτσα 66
- Γαλάζιος ριπιδιοβάτραχος 67

ΧΑΡΤΗΣ _____ 70

- Ανεμοχορευτής 72

ΕΠΙΛΟΓΟΣ _____ 73

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ _____ 75

1. Psychornis leucopsis	<i>Πεταλουδοπαπαδίτσα</i>
2. Harpyopsis cornuperforans	<i>Κερασφόρος άρπυια</i>
3. Garrulus clipeatus	<i>Ελυτροψιττακός</i>
4. Rhipidurana caerulea	<i>Γαλάζιος ριπιδιοβάτραχος</i>
5. Peripatus melliustratus	<i>Μελισσοχειλόποδο</i>
6. Octopossum leucostolum	<i>Ωχρό οκταποδιεμφόμορφο</i>
7. Giraffa cochleanata	<i>Κοχλιοκαμηλοπάρδαλη</i>
8. Erminogecko mollidactylus	<i>Ερμινόσαυρα</i>
9. Hirundo zygoteryx	<i>Υμενόπτερο χελιδόνι</i>
10. Cygnophidianus spirocorpus	<i>Σπειροειδές κυκνόφιδο</i>
11. Apicula canaria	<i>Κανάρια μέλισσα</i>
12. Ischnura pycnophylla	<i>Πυκνόφυλλη λιβελούλα</i>
13. Ranunculum sugopedium	<i>Χοντροκέφαλος βεντουζοπόδης</i>
14. Nigropullus hyalatus	<i>Μουρμουρόρνια</i>

Swirling Swan Snake
CYGNOPHIDIANUS SPIROCORPUS

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ TERRA ULTIMA

ΔΡ ΝΟΑ Γ. ΣΤΕΡΝ, ΒΙΟΛΟΓΟΣ

Επίτιμο μέλος της Βασιλικής Ακαδημίας Επιστημών, μέλος της αποστολής στην Terra Australis

Ισως θα ήταν καλύτερα να μην υπήρχε αυτό το βιβλίο. Μη με παρεξηγήσετε, δεν έχει τίποτα στραβό. Απολύτως τίποτα. Είναι χάρμα οφθαλμών. Και είναι και σημαντικό. Όχι, κάτι άλλο συμβαίνει. Εκείνο που με ενοχλεί είναι ότι αυτό το βιβλίο μπορεί να προκαλέσει προβλήματα. Αφήστε με να σας εξηγήσω.

Τόσοι και τόσοι στέκονται στην ουρά για ένα ταξίδι στο φεγγάρι. Και πληρώνουν εκατομμύρια. Ενώ πρόκειται για μια άχαρη, ανιαρή υπόθεση. Δεν έχει τίποτα σπουδαίο να δεις· δεν μπορείς καν να περπατήσεις ούτε να αναπνεύσεις κανονικά. Επίσης, φαίνεται ότι επικρατεί μια έντονη μυρωδιά τυριού.

Αν, λοιπόν, ο κόσμος τρελαίνεται με κάτι τόσο πενιχρό όσο το φεγγάρι, τότε η Terra Ultima θα πρέπει να είναι ακαταμάχητη. Τι θα γινόταν αν οι αναγνώστες αυτού του βιβλίου έβριζαν με το μυαλό τους να ταξιδέψουν εκεί πέρα μαζικά; Τι θα γινόταν αν ξαφνικά εμφανίζονταν στους ταξιδιωτικούς οδηγούς «πλήρη πακέτα» με προορισμό αυτή την παρθένα ήπειρο; Η Terra Ultima θα καταστρεφόταν εξαιτίας αυτού του βιβλίου. Δε θέλω τέτοιο βάρος στη συνείδησή μου.

Όμως, το βιβλίο υπάρχει. Γιατί; Ε, λοιπόν, πρώτα και κύρια επειδή είμαι άνθρωπος που κρατάει τον λόγο του. Μου ζήτησαν να αναλάβω τη σύνταξη αυτού του βιβλίου και δέχτηκα. Δε θεωρώ έντιμο να πω εκ των υστέρων, «Άλλαξα γνώμη. Παιριτούμαι», μόνο και μόνο επειδή το βιβλίο μπορεί να φέρει κάποιους τουρίστες.

Αυτό το βιβλίο μου κόστισε αίμα, δάκρυα κι ιδρώτα. Όμως, έμοιαζε τόσο απλό: Θα παραλάμβανα το αρχείο από τον άνθρωπο που ανακάλυψε και χαρτογράφησε την Terra Ultima, τον κύριο Ντελέο. Αν χρειαζόταν, θα οργάνωνα λιγάκι το υλικό του. Πιθανόν να έπρεπε να δώσω εδώ κι εκεί κάποιες εξηγήσεις για όσους δεν έχουν εμπειρία από περιπέτειες κι εξερευνήσεις όπως ο Ντελέο κι εγώ.

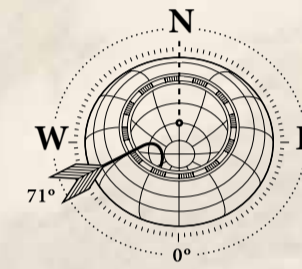
Η πραγματικότητα ήταν διαφορετική. Πολύ διαφορετική.

Θα περιγράψω παρακάτω τι είδους αρχείο παρέλαβα. Για την ώρα αρκεί να ξέρετε πως πέθανα στη δουλειά για να βάλω σε τάξη το χάος και να φτιάξω ένα βιβλίο απ' αυτό το υλικό. Μήπως, ύστερα από όλον αυτό τον κόπο, έπρεπε να το εγκαταλείψω; Για να προστατεύσω την Terra Ultima;

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

102 μέρες – Παράκτιες περιοχές – 842 χιλιόμετρα

Ενα ακυβέρνητο καράβι, φορτίο που σπάει τους μάντες, μολυσμένο νερό... Όποιος έχει ταξιδέψει ή ξέρει πώς χάθηκαν στη θάλασσα εξερευνητές όπως ο Τάσμαν, ο Ροχεφέν ή ο Γκάλλιβερ θα αναγνωρίσει πολλά στις σημειώσεις του Ντελέο.

Η διάθεσή του ακολουθεί κι αυτή το γνωστό μοτίβο. Κατά την αναχώρηση είναι εξαιρετική. Η ζωή πάνω στο πλοίο μοιάζει πολύ καλύτερη απ' ό,τι στη στεριά. Αλλά μετά λίγες μέρες επέρχεται η κόπωση, καθώς ο Ντελέο πρέπει να μαϊνάρει τα πανιά ή να αδειάζει τα νερά – τα πάντα για να διατηρήσει την ταχύτητα και την πορεία του πλοίου σταθερή ή, καμιά φορά, απλώς για να το κρατήσει στην επιφάνεια. Οι σημειώσεις του λιγοστεύουν, ο

τόνος του δεν έχει διακυμάνσεις: «Ωρες συντροφιά με σφυροκέφαλους καρχαρίες. Ζευγαράκι;»

Προς το τέλος του ταξιδιού, την τεσσαρακοστή τρίτη μέρα, εντελώς προβλέψιμα, τον συνεπαίρνει πάλι ο ενθουσιασμός. Το αξιοσημείωτο είναι πως αυτό δε συμβαίνει, όπως συνήθως, επειδή φαίνεται στεριά. Όχι, ο Ντελέο έχει παρατηρήσει κάτι άλλο: μια λάμψη ψηλά στον ουρανό που τον ακολουθεί. Από εκείνη τη στιγμή αισθάνεται και πάλι ζωντανός.

Η λάμψη ήταν εκθαμβωτική. Τι ήταν αυτό το πράγμα που πετούσε, ανέβαινε και βουτούσε στον ουρανό; Φαινόταν πολύ μεγάλο για ασημόγλαρος και πολύ μικρό για άλπατρος. Δε θα μπορούσε να είναι ούτε φρεγατίδα, γιατί ήταν πολύ ανοιχτόχρωμο. Λόγω της απόστασης και της κινητικότητάς του, μου ήταν αδύνατον να προσδιορίσω τι ήταν. Από τη στιγμή που το είδα να εμφανίζεται, η διάθεσή μου άλλαξε. Με κυρίευσε η χαρά. Είχα βρει το πολικό αστέρι μου.

Ο Ντελέο κινείται παράλληλα με τον σύντροφό του στον ουρανό. Γρήγορα διακρίνει μια σκούρα λωρίδα στον ορίζοντα – μόλις που ξεχωρίζει. Αρχικά αντιδρά με δυσπιστία.

Άρπαξα βιαστικά τον χάρτη και την πυξίδα μου για να βεβαιωθώ ότι επρόκειτο για την Terra Ultima κι όχι για κάτι άλλο. Υπολόγισα τη θέση μου δύο φορές. Με ενθουσιασμό διαπίστωσα πως δεν υπήρχε άλλη πιθανότητα. Αυτή πρέπει να ήταν πράγματι η Terra Ultima.

Την επόμενη μέρα το πλοίο πιάνει στεριά. Το σκάφος αράζει με έναν υπόκωφο αναστεναγμό κι ένα τράνταγμα. Στο σύνορο μεταξύ θάλασσας και ξηράς ο Ντελέο μένει ακίνητος· ο παλιός κόσμος είναι πίσω του κι ο καινούριος μπροστά του.

Καθισμένος σταυροπόδι στην πλώρη κοιτούσα το νερό. Ωρες ολόκληρες. Μέχρι που πιάστηκε. Κοχύλια και φύκια λικνίζονταν μπρος πίσω κάτω από το νερό. Ο ήλιος έκαυγε την πλάτη μου. Τότε άρχισα αργά να κοιτάζω προς τα πάνω. Το βλέμμα μου άγγιξε την παραλία, έφτασε στους πρόποδες μιας βραχοσειράς κι από εκεί ανέβηκε ψηλά.

Η σκηνή εντυπώθηκε μέσα μου. Ο βράχος είχε τη μορφή ενός ελέφαντα, που με περίμενε ακίνητος. Η Ακτή των Ελεφάντων, σκέφτηκα. Ποιο όνομα ταίριαζε καλύτερα σε αυτό τον τόπο που έφτασα;

Από εδώ και πέρα ο βραχότοπος θα ακολουθεί τον Ντελέο. Γίνεται ο φάρος με τον οποίο προσανατολίζεται. Από εδώ εξερευνά την Terra Ultima, εδώ επιστρέφει, εδώ βρίσκει παρηγοριά.

Ο Ντελέο βρίσκει τον δρόμο του με την απλή, αλλά δοκιμασμένη, μέθοδο του Μ. λα Μπον Φουά. Αυτός ο Γάλλος στρατάρχης γνώριζε ήδη από το 1853 ότι είναι καλύτερα να ακολουθείς τη μύτη σου (*suivre son nez*).

Τις πρώτες μέρες, η μύτη του Ντελέο δεν τον οδηγεί πολύ πέρα από την Ακτή των Ελεφάντων. Τα πρωινά, όταν έχει ακόμα δροσιά, σκαρφαλώνει στις πλαγιές των βράχων. Ξύνει βρύα από την πέτρα. Το μεσημέρι, για να αποφύγει τον ήλιο εξερευνά το εσωτερικό των βράχων. Όταν τραβιέται για λίγο το νερό, μπαίνει σε σπηλιές με ύψος ανθρώπου και πέφτει πάνω σε αχινούς. «Περπατούσαν πλαγίως, σαν καβουράκια. Αν δεν πρόσεχες, μπορεί να τους πάταγες». Περιπλανιέται στην παραλία και σε φοινικοδάση, στα οποία μπαίνει τόσο γρήγορα όσο βγαίνει, όλ' αυτά με την άνεσή του.

«Έπαιρνα μια ανάσα από το ταξίδι», γράφει. «Εδώ βρήκα τη γαλήνη».

Την πέμπτη μέρα, η μύτη του τον οδηγεί ψηλότερα στα βράχια, μέσα από «ένα ευχάριστο, βατό μονοπάτι, με ήπια κλίση». (Δε λέω ψέματα, το γράφει στ' αλήθεια: *ευχάριστο*. Η αποστολή του αρχίζει να θυμίζει ταξίδι αναψυχής.) Από την κορυφή του βράχου βλέπει για πρώτη φορά την ενδοχώρα. Μπροστά του απλώνεται μια απέραντη έκταση: πρώτα λιβάδια σε ώχρα, καφέ και πράσινο να κυματίζουν στον άνεμο. Εκτός από κάποιες διάσπαρτες συστάδες φοινικόδεντρων, δεν υπάρχει άλλη βλάστηση. Πιο πέρα, η χλωρίδα γίνεται πιο πλούσια και ποικίλη. Ο Ντελέο διακρίνει δάση που φαίνονται αδιαπέραστα. Ακόμη πιο πέρα, βουνά υψώνονται στον ουρανό. Το τοπίο χάνεται στα βάθη του ορίζοντα.

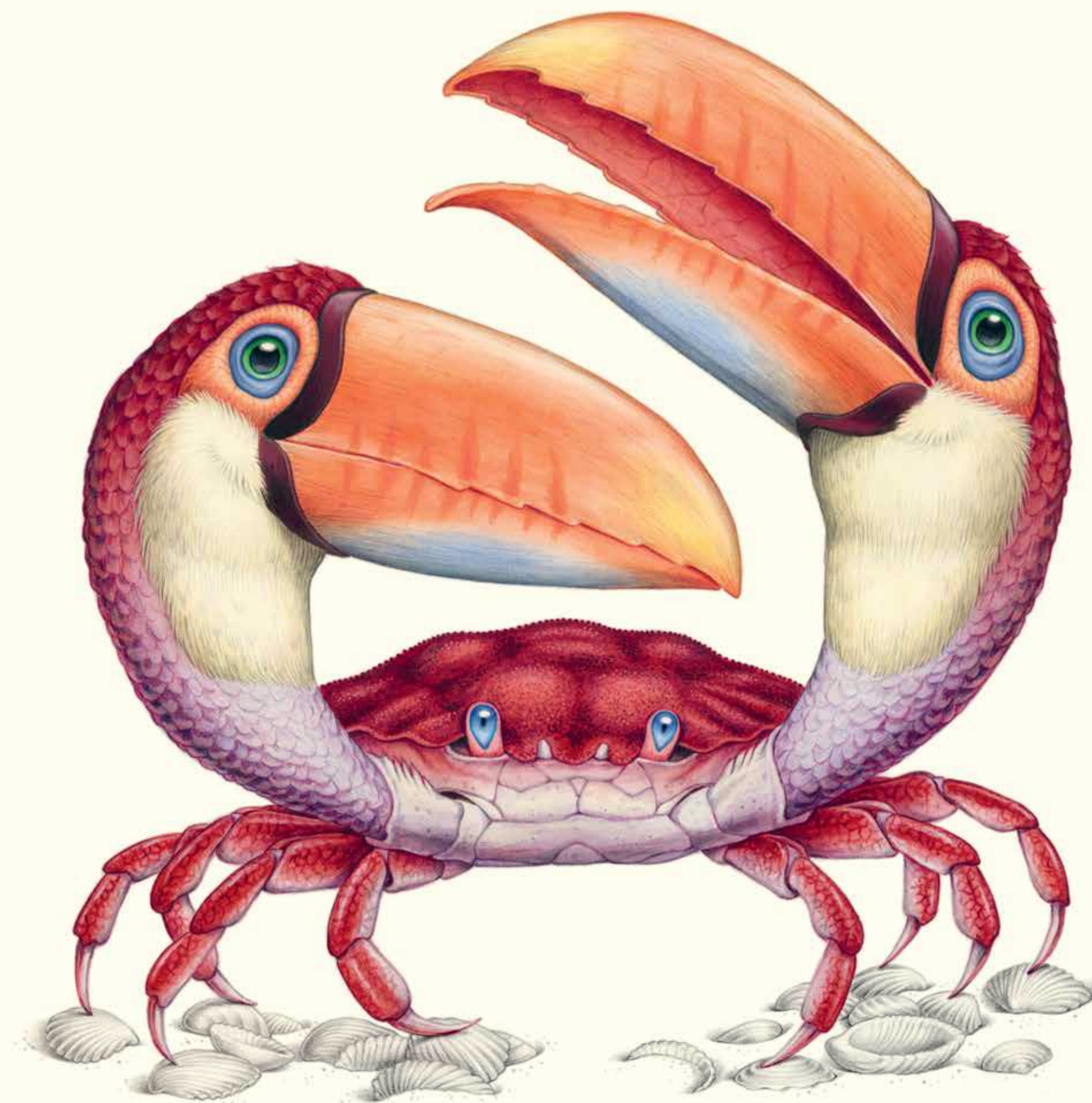
Εκεί, στην κορυφή του βράχου, ο Ντελέο συνειδητοποιεί σε τι περιπέτεια έχει μπλέξει. Για πρώτη φορά έχει αμφιβολίες, ίσως νιώθει και λίγο φόβο. Καταπονημένος επιστρέφει στο μόνο μέρος που ξέρει καλά.

Τι με περίμενε εδώ; Πώς στο καλό θα χαρτογραφούσα μια ολόκληρη ήπειρο; Απλά και μόνο περπατώντας; Δεν είχα αναρωτηθεί ποτέ γι' αυτό, καθώς ήμουν πολύ απορροφημένος από την προετοιμασία του ταξιδιού και τη φιλοδοξία μου να βρω την Terra Ultima. Καλύτερα να είχα εξαιρεωθεί. Τέλος.

Η Terra Ultima προσγειώνει τον Ντελέο. Αποφασίζει ν' αφήσει προς το παρόν την ενδοχώρα και να την εξερευνήσει κατά την επόμενη αποστολή του – αν γίνει ποτέ. Τώρα επικεντρώνεται στα παράλια. Σε έξι εβδομάδες διανύει 842 χιλιόμετρα κατά μήκος της ακτογραμμής. Στον πηγμένο έχει τη θάλασσα στ' αριστερά του και τη στεριά στα δεξιά του, ενώ στον γυρισμό συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Η επιλογή της ακτής δεν τον απογοητεύει: πέφτει πάνω στον οδοβαينوγορίλλα.

Μόλις επιστρέφει από τα ανατολικά, ο Ντελέο αποτολμά μια περιήγηση στην ενδοχώρα. Νοτιοδυτικά της Ακτής των Ελεφάντων συναντά τις εκβολές ενός ποταμού. Προχωράει αντίθετα στο ρεύμα του προς τις πεδιάδες, ένα χιλιόμετρο κι ούτε βήμα παραπάνω. Είναι, όμως, αρκετό ώστε να ανακαλύψει το μέρος όπου βόσκει το φοινικόπτερο ελάφι.

TUCANOGENINA CARCINOFORMA
Δικέφαλο καβουροτουκάν

Ο εγκέφαλος του δικέφαλου καβουροτουκάν μοιράζεται ανάμεσα στα δύο κεφάλια του. Με το αριστερό κεφάλι παρατηρεί, με το δεξί κινείται. Τα κεφάλια ανταλλάσσουν πληροφορίες χτυπώντας ρυθμικά τα ράμφη μεταξύ τους.

ΑΠΟΣΤΟΛΗ 1η, μέρα 4η

Πίσω μου άκουσα ρουθουνίσματα και πιτσιλισμάτα. Στράφηκα και πάγωσα. Ακόμη κι αν μπορούσα να το βάλω στα πόδια, δε θα τολμούσα. Εκεί που σκάει το κύμα, ένα τεράστιο θηρίο τίναξε βίαια το νερό από το σώμα του. Δύο γιγάντιοι χαυλιόδοντες κουνιούνταν αιμοβόρικά πέρα δώθε, μέχρι που ο γίγαντας έπεσε μ' έναν γδούπο πάνω στον πισινό του.

Το θηρίο άρχισε ήρεμα να στρώνει τις τρίχες στους πήχεις του. Είχε σίγουρα ύψος 2,5 μέτρα, πελώρια πόδια και θαλασσιά μάτια. Καθόταν σαν ηγεμόνας; μεγαλοπρεπείς και γεμάτο αυτοπεποίθηση. Θυμήθηκα τον άλλο βασιλιά της θάλασσας: τον Ποσειδώνα. Μόνο που εκείνος είχε τρίαινα.

Το θηρίο σήκωσε το βλέμμα του· κάτι είχε τραβήξει την προσοχή του. Έσκυψε κι έχωσε τα μπροστινά πόδια του στην άμμο. Σήκωσε ναυαγικά τον κορμό του. Ύστερα όλα έγιναν πολύ γρήγορα. Έφερε τους χαυλιόδοντες στο στήθος του, τέντωσε τους μύς του και τινάχτηκε μπροστά, κατευθείαν προς το μέρος μου. Με πέντε έξι άλματα θα με είχε φτάσει. Αντανακλαστικά πήδηξα στο πλάι. Μύρισα ψάρι, με χτύπησε η υγρή γούνα του και... το θηρίο εξαφανίστηκε. Δε μου είχε καν δώσει σημασία.

Μετά ένα τέταρτο, οι παλμοί της καρδιάς μου είχαν πέσει και συνειδητοποίησα τι είχε μόλις συμβεί.

Ή μάλλον: τι δεν είχε συμβεί. Έχω συνηθίσει τα ζώα να αντιδρούν στην παρουσία μου, να το βάζουν στα πόδια, να με παρατηρούν, να με μυρίζουν, να με προκαλούν, να με παραπλανούν ή να μου επιτίθενται. Να με αγνοούν, όμως; Αυτό για εμένα ήταν πρωτόγνωρο. Και δε μου άρεσε. Δε θα μπορούσε τουλάχιστον αυτό το ζώο να μουγκρίσει;

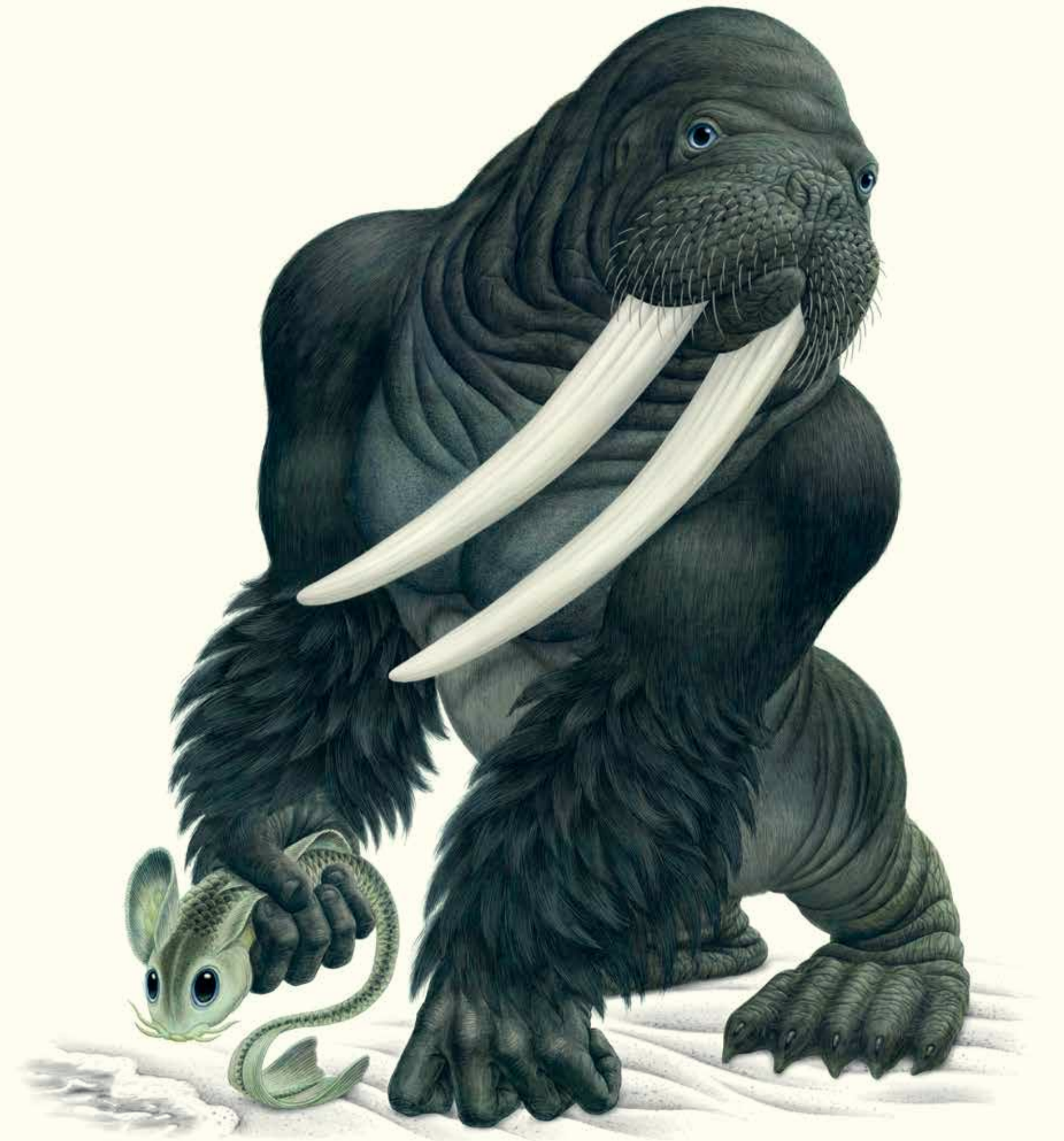
Ποιος ξέρει, ίσως να μην έφταιγα εγώ. Εξάλλου το θηρίο δεν είχε ξαναδεί άνθρωπο. Μήπως κάτι παρόμοιο δεν είχε συμβεί και στον Κολόμβο; Μόλις ο στόλος του ξεπρόβαλε μπροστά στην ακτή, οι ιθαγενείς κάτοικοι δεν τον αντιλήφθηκαν. Απλά επειδή δεν είχαν ξαναδεί ποτέ τόσο μεγάλη πλοία. Δεν αντιλαμβάνεσαι ό,τι δεν περιμένεις. Μήπως ισχύει το ίδιο για τα ζώα;

Σηκώνω το βλέμμα μου από το ημερολόγιο. Συναρπαστική εμπειρία το να σε αγνοεί ένα ζώο. Και δυσάρεστη, έτσι μου φαίνεται. Προτιμώ να με προσέχουν τα ζώα. Και δεν είμαι ο μόνος. Για σκεφτείτε πόση προσπάθεια καταβάλλουν οι επισκέπτες ενός ζωολογικού κήπου για να τραβήξουν την προσοχή ενός ελέφαντα ή μιας πολικής αρκούδας. Κατά τη γνώμη μου, ο Ντελέο θα έπρεπε να είχε αναρωτηθεί γιατί συμπεριφέρονται έτσι οι άνθρωποι, αντί να ασχολείται με τον Κολόμβο. Γιατί, ειλικρινά, αυτή η ιστορία για τους Ινδιάνους είναι ανοησία, έτσι δεν είναι; Ακόμη κι αν δεν είχαν δει ποτέ τόσο μεγάλα πλοία, δεν ήταν τυφλοί.

Πίσω στο ημερολόγιο. Το δάχτυλό μου γλιστράει στη σελίδα και ψάχνει το σημείο στο οποίο είχα σταματήσει.

Φυσικά η ιστορία με τους Ινδιάνους είναι παραμύθι. Δεν ήταν χαζοί. Τώρα που το ξανασκέφτομαι, άλλο είναι το σημαντικό ερώτημα: Γιατί, στ' αλήθεια, θέλω να με αντιλαμβάνονται τα ζώα; Η μοναξιά που βιώνω εδώ πέρα μου έδωσε την απάντηση. Η ανάγκη μας για προσοχή είναι ζωτικής σημασίας. Μας δίνει την αίσθηση ότι κάπου ανήκουμε, ότι υπάρχουμε. Ακόμη κι αν πρόκειται για τα μάτια ενός ζώου.

Προσεκτικά κλείνω το ημερολόγιο και το βάζω στην άκρη. Σκέφτομαι πως έχω να ταχυδρομήσω ένα γράμμα.

GORILLRUS POSEIDONIDES
Ποσειδώνιος οδοβαينوγορίλλας

Ο οδοβαينوγορίλλας είναι μοναχικό ζώο. Μόνο στη διάρκεια της ετήσιας μετανάστευσης του μμοκυπρίνου συναντάται με το είδος του, όταν συγκεντρώνονται όλοι στις όχθες των ποταμών, απ' όπου περνούν οι κυπρίνοι. Προκαλείται γρήγορα συνωστισμός. Η λύση: Όταν ένας οδοβαينوγορίλλας πιάσει πέντε ψάρια, δίνει τη θέση του σε άλλον. Κάτι που δείχνει πως αυτά τα ζώα ξέρουν να μετρούν.

CORALLEOPARDUS PERFORATUS
Διάτρητος κοραλλιοπάνθηρας

Ο Ντελέο εξακολουθεί να ερευνά τι έγινε πρώτο: οι τρύπες του κοραλλιοπάνθηρα ή ο ασβεστολιθικός σκελετός που τις συγκρατεί. Διαπίστωσε, όμως, ότι, με το πέρασμα του χρόνου, τα τρυπανομύδια φροντίζουν να μεγαλώνουν τόσο τις τρύπες, ώστε στο τέλος να μην μπορείς πια να δεις τον κοραλλιοπάνθηρα, αλλά μόνο να υποψιαστείς την παρουσία του.

*«Έχουμε ήδη διασχίσει και
σχολαστικά χαρτογραφήσει την
υδρόγειο. [...] Ξαφνικά, όμως,
αποδεικνύεται πως κάτι είχαμε
παραβλέψει, κάτι είχαμε παραλείψει
σε όλους τους άτλαντες.
Μια ολόκληρη ήπειρο:
την Terra Ultima».*

Και τι ήπειρο: απέραντη και εντελώς μοναδική. Εκεί η φύση ακολούθησε την πορεία της ανενόχλητη, χωρίς ανθρώπινη παρέμβαση.

Ο εξερευνητής Ραούλ Ντελέο ανακάλυψε την Terra Ultima ύστερα από χρόνια αναζητήσεων. Με πολύχρωμα, λεπτομερή σχέδια παρουσιάζει τις αποστολές του και τα θαυμαστά ζώα, φυτά και τοπία που συνάντησε.

Η Terra Ultima είχε ήδη προκαλέσει ενθουσιασμό στον επιστημονικό χώρο. Τώρα, όμως, όλοι μπορούν να γνωρίσουν αυτό το άγνωστο κομμάτι της Γης μας. Ειδικά για το συγκεκριμένο βιβλίο, ο επίσης εξερευνητής και βιολόγος **Νόα Γ. Στερν** είχε πρόσβαση στο αρχείο του Ντελέο. Έκανε μια αντιπροσωπευτική επιλογή από γκραβούρες και σημειώσεις, ώστε όλοι να αποκτήσουν μια εικόνα αυτής της συναρπαστικής νέας ηπείρου.

10+

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-0528-7

9 786180 705287

Βοηθ. κωδ. μnx/σns 14528